

GEBROKEN

TERI TERRY

Eerste druk, juni 2019

Oorspronkelijke titel Fractured

Uitgave Orchard Books

Copyright © Teri Terry 2013

Copyright voor Nederlands taalgebied © IMAGINE, Veghel 2019

Vertaling Renée Salome en Laura Weeda

Opmaak ZetSpiegel, Best

ISBN 978 94 633 3460 0

NUR 285

www.imagine-yabooks.nl

 imagine

 imagine_yabooks

 imagine.ya.books

IMAGINE is een imprint van ImageBooks Factory BV.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter herinnering aan mijn vader

H O O F D S T U K 1

Regen kan heel nuttig zijn.

De beuken en dennenbomen om me heen hebben regen nodig om te groeien en om in leven te blijven.

Regen spoelt ook sporen weg, verdoezelt voetafdrukken. Door de regen zijn sommige gebeurtenissen minder makkelijk te traceren – en dat komt mij vandaag nogal goed uit. Maar het beste is, dat het bloed van mijn huid en kleren spoelt.

Ik sta te rillen onder de neerstortende hemel en wrijf het ijskoude vocht uit over mijn handen en armen. Het rood is allang weg, maar ik kan niet stoppen. Mijn gedachten zijn nog steeds met rood besmeurd. Gedachten zijn niet zo makkelijk weg te spoelen. Maar ik weet wel hoe ik me ervan kan ontdoen, bedenk ik me. Je kan herinneringen wegstoppen in een laag van angst en ontkenning, en daarna opbergen achter een muur. Van bakstenen. Zo een als Wayne aan het bouwen was.

Is hij dood? Is hij stervende? Ik ril, en niet alleen van de kou. Heb ik hem creperend achtergelaten? Moet ik teruggaan om te kijken of ik hem kan helpen? Verdient hij het om daar alleen te liggen lijden, enkel om wie hij is en wat hij heeft gedaan?

Maar als iemand dit ontdekt is het met me gedaan. Ik hoor niet in staat te zijn iemand pijn te doen. Ook al viel Wayne me aan en was het zelfverdediging. Gewisten kunnen niet gewelddadig zijn, en toch was ik het. Gewisten horen geen herinneringen van hun verleden te hebben, en toch heb ik ze. De Hoeders zouden me meenemen. Waarschijnlijk zouden ze mijn hersenen ontleden om te kijken waar het is misgegaan. Waarom mijn Levo mijn handelingen niet controleerde. Misschien zouden ze het doen terwijl ik nog leefde.

Nee, niemand mag hier ooit van afweten. Ik had moeten controleren of hij dood was, maar daarvoor is het nu te laat. Terugkeren is te riskant. *Je kon het daarnet niet, hoezo zou je het nu wel kunnen?* zeurt een stemmetje in mij.

De kou dringt door tot in mijn spieren, mijn botten. Het is zó koud. Ik leun tegen een boom en laat me op de grond zakken. Ik wil stoppen, gewoon stoppen. Met bewegen, met voelen, met lijden. Voorgoed.

Totdat de Hoeders komen.

Ren!

Ik werk mezelf overeind en begin te strompelen. Ik ga over op rustig joggen en even later vlieg ik tussen de bomen door richting het pad, langs de weilanden. Naar de weg, waar een wit busje de plek verraadt waar Wayne is verdwenen. ‘Best(e) Bouwers’, is op de zijkant geschilderd. Hier, bij dit busje, mag niemand me het bos uit zien komen. Zodra zijn verdwijning is opgemerkt, is dit de plek waar ze hem zullen gaan zoeken.

Maar in dit onstuimige weer is de weg verlaten. De re-gendruppels landen met zoveel geweld op het asfalt dat ze weer omhoog ketsen.

Regen. Daar was iets mee. Het heeft nog een betekenis, die door mijn hoofd sijpelt zoals de straaltjes regen langs mijn lichaam druipen. En dan is het weer weg.

Nog voordat ik goed en wel bij mijn huis ben gaat de deur open: een bezorgde Mam trekt me naar binnen.

Ze mag het niet weten. Een paar uur geleden lukte het me niet goed mijn gevoelens te verbergen. Ik wist niet hoe het moest. Nu polijst ik mijn gezicht, neem de paniek weg uit mijn ogen. Neutraal, zoals een Gewiste hoort te zijn.

‘Kyla, je bent doorweekt.’ Een warme hand op mijn wang. Bezorgde blik. ‘Is je niveau in orde?’ vraagt ze, en ze pakt mijn pols om mijn Levo te bekijken. Ik kijk nieuwsgierig mee. Het zou laag moeten zijn, gevaarlijk laag. Maar er is het een en ander veranderd.

6.3. Mijn Levo denkt dat ik blij ben! Ha!

In het bad dat ik van Mam moet nemen, probeer ik het opnieuw. Nadenken. Ik glij het warme, dampende water in. Nog steeds ben ik verkleumd. Mijn hele lichaam rilt. De warmte dringt langzaam door tot mijn lichaam, kalmeert me, maar in mijn hoofd blijft het een zootje.

Wat is er gebeurd?

Alles vóór Wayne is wazig, alsof ik door een beslagen

ruit kijk. Alsof ik een ander persoon zie, iemand die alleen vanbuiten hetzelfde is: Kyla, een kleine opdonder, groene ogen, blond haar. Gewist. Beetje anders dan de rest misschien: wat alerter. En ze heeft wat problemen met haar beheersing. Maar toch echt Gewist. Hoeders hebben mijn hoofd gereinigd van de misdaden waar ik me niks meer van herinneren kan. Mijn geheugen en verleden horen voorgoed verdwenen te zijn. Dus wat is er aan de hand?

Ik ging vanmiddag een stukje lopen. Dat was het. Ik wilde over Ben nadenken. De gedachte aan hem zendt verse pijnscheuten door mijn lichaam heen. Erger dan eerst. Zo erg dat ik bijna in huilen uitbarst.

Concentreer je. Wat gebeurde er toen?

Die nietsnut, Wayne: hij was me het bos in gevolgd. Ik dwing mezelf voor de geest te halen wat hij deed, wat hij probeerde te doen. Hoe zijn handen me vastgrepen. De angst en de woede keren terug. Op de een of andere manier maakte hij me zo kwaad, zo waanzinnig kwaad, dat ik zonder erbij na te denken heb uitgehaald. Op dat moment veranderde er iets in mij. Iets verschoof, iets verdween, iets werd verplaatst. Dan zie ik in een flits zijn bloederige lichaam voor me en ik krimp ineen. Wát heb ik gedaan? Op de een of andere manier was ik, Gewiste, in staat tot geweld. En dat is nog niet alles. Ik kan me ook dingen, gevoelens en beelden uit mijn verleden herinneren. Van voordat ik Gewist werd. Onmogelijk!

Blijkbaar niet. Want het is zo.

Nu ben ik niet alleen Kyla, de naam die ik in het ziekenhuis kreeg nadat ik werd Gewist, nog geen jaar geleden. Ik ben ook iets – iemand – anders. En ik weet niet zeker of ik daar wel zo blij mee ben.

Tok-tok-tok.

In één beweging draai ik me half het bad uit. Er gaat een plens water over de rand.

‘Kyla, gaat het goed?’

De deur. Iemand – Mam – klopte op de deur. Dat is alles. Ik ontspan mijn vuisten.

Rustig worden.

‘Prima,’ weet ik uit te brengen.

‘Als je daar nog langer blijft zitten verander je in een pruiimpje. Het eten is klaar.’

Behalve Mam zijn beneden ook mijn zus, Amy, en haar vriendje, Jazz. Amy: Gewist en net als ik aan deze familie toegewezen. Maar zo anders. Ze is altijd vrolijk en levendig, ze praat graag, ze is lang en heeft een chocoladekleurige huid. Ik daarentegen ben klein, rustig en bleek. Jazz is een Oorspronkelijke, wat betekent dat hij niet is Gewist. Hij is best oké, tenminste, als hij niet mijmerend naar die knappe Amy zit te staren. Ik ben opgelucht dat Pap er niet is. Op zijn waakzame, bedachtzame, analyserende blik, die registreert of alles wel exact is zoals het hoort, zit ik vanavond niet te wachten.

Zondagse stoofschotel.

Er wordt over Amy’s stage gepraat, over de nieuwe ca-

mera van Jazz. Amy vertelt enthousiast dat ze is gevraagd om na school in de huisartspraktijk te komen werken, waar ze ook haar stage heeft gelopen.

Mam kijkt even naar mij. 'We zullen zien,' zegt ze dan. Ze wil waarschijnlijk niet dat ik alleen ben na school.

'Ik heb geen oppas nodig hoor,' zeg ik, al twijfel ik zelf aan mijn woorden.

De avond gaat langzaam over in de nacht. Ik ga naar boven, poets mijn tanden en kijk in de spiegel. Groene ogen staren me aan, groot en vertrouwd, maar ze zien dingen die ik niet eerder heb gezien. Gewone dingen, voor zover er iets gewoon is.

Door een stekende pijn in mijn enkel ben ik gedwongen te stoppen met rennen. Het moet wel. Mijn najager is ver en wazig, maar komt snel dichterbij. En hij zal zeker geen rust-pauze nemen.

Verstop je!

Ik duik tussen wat bomen door en stap in een ijskoud beekje om geen voetafdrukken achter te laten. Dan kruip ik op mijn buik onder de braamstruiken. Ze blijven haken aan mijn haren en kleren, maar ik trek me er niks van aan. Ook de plotselinge pijn als een van de doornen mijn huid openhaalt, negeer ik.

Ik mag niet gevonden worden. Niet weer.

Ik graai koude, rottende bladeren van de bodem bijeen om mijn armen en benen mee te bedekken. Er schijnt licht tussen de bomen door. Ik verstijf. Het schijnsel gaat omlaag,

beweegt precies over mijn verstopplek heen. Ik haal pas weer adem als het zonder onderbreking verder glijdt.

Voetstappen nu. Eerst dichterbij, dan verder weg. Ze vervagen tot ze helemaal niet meer hoorbaar zijn.

Nu afwachten. Ik hou de tijd bij die verstrijkt, ongeveer een uur. Ik ben stijf, nat en koud. Elke flits van een dier, elke tak die in de wind beweegt doet me verstarren. Maar hoe meer minuten er voorbij kruipen, hoe meer ik het durf te geloven. Dat het me dit keer echt is gelukt.

Als ik weer tevoorschijn kom, voorzichtig, stukje bij beetje, klaart de lucht net wat op. De vogels zetten hun ochtendliederen in en terwijl ik overeind kruip zingt mijn gemoed hoopvol met ze mee. Heb ik eindelijk een keer van Nico gewonnen met zijn hoogstpersoonlijke variant van verstopperij? Zou het echt zo zijn, dat ik de eerste ben?

Dan schijnt er licht in mijn ogen.

‘Daar ben je!’ Nico pakt mijn arm en trekt me overeind. Ik schreeuw het uit vanwege de pijn aan mijn enkel, maar de bittere teleurstelling is vele male erger. Ik heb weer gefaald.

Hij plukt de bladeren van mijn kleren, slaat een warme arm om mijn middel en loopt met me mee terug naar het kamp. Ondanks de pijn en de angst warmt mijn lichaam zich aan zijn nabijheid, zijn aanwezigheid.

‘Je weet toch dat je nooit kan ontsnappen?’ vraagt hij.

In zijn constatering klinkt zowel triomf als teleurstelling door. ‘Ik zal je altijd vinden.’ Hij leunt voorover en geeft me in een zeldzame uiting van genegenheid een kus op mijn

*voorhoofd. De straf die hij voor me bedenken gaat zal er
niet minder om zijn.*

Ik kan nooit ontsnappen.

Hij zal me altijd vinden...

H O O F D S T U K 2

Ergens ver weg klinkt een *trrrring*. Ik word half wakker en voel heel even de pijn. Dan zak ik weer weg in mijn dromen.

Opnieuw klinkt het geluid.

Alarm!

In één tel ben ik wakker en spring ik op, maar ik word tegengehouden. Ik weet nog net een schreeuw te onderdrukken. Ik worstel, smijt wat me tegenhoudt op de grond en spring in de vechthouding. Klaar voor de aanval. Klaar voor wat het ook is...

Maar niet voor dit. De vreemde, bedreigende vormen vervagen en veranderen, nemen hun gewone verschijning weer aan. Een bed. Een wekker, die nog steeds afgaat, boven op een kastje. Mijn tegenstanders, lakens, nu grotendeels op de grond. Het tapijt onder mijn blote voeten. Gedempt licht dat door het open raam naar binnen schijnt. Een nukkige, slaperige kat die in de lakens verstrikt zit en verongelijkt miauwt.

Doe toch even normaal.

Ik sla het alarm uit en concentreer me op mijn ademhaling – in, uit, in, uit. Ik probeer mezelf te kalmeren. Maar

mijn zenuwen staan nog steeds op scherp en mijn hart klopt als een bezetene.

Sebastiaan kijkt me aan vanaf de grond. Zijn haren staan overeind.

‘Ken je me nog, poes?’ fluister ik. Ik steek mijn hand uit zodat hij eraan kan snuffelen en aai hem over zijn vacht, meer ter geruststelling van mezelf dan van hem. Ik maak mijn bed op en hij springt op de lakens, laat zich neerzakken. Maar zijn ogen houdt hij halfopen. Hij houdt me in de gaten.

Toen ik wakker werd, dacht ik even dat ik echt *daar* was. Ik was half in slaap maar wist alle details nog. De geïmproviseerde schuilplek, de tenten. De geur van brandend hout, het geritsel van de bomen, de vroege vogels. Zachte stemmen. Maar hoe wakkerder ik werd, hoe meer dat alles vervaagde. De details werden uitgewist. Was het een droom, of een bestaande plek?

Mijn Levo vindt dat ik best gelukkig ben: een 5.8. Maar mijn hart gaat nog steeds tekeer. Na wat er zojuist gebeurde zou mijn niveau gekelderde moeten zijn. Ik draai de Levo hard om mijn pols: niks. Het zou ten minste pijn moeten doen. Gewiste criminelen kunnen zichzelf of een ander geen geweld aandoen, niet zolang de Levo ieder gevoel nauwlettend registreert. Niet zolang de drager bij zulke handelingen een black-out krijgt, of, als hij of zij al te boos of aangedaan is, zelfs bezwijkt. Ik zou dood moeten zijn na wat ik gisteren heb gedaan. De chip die ze tijdens het wisselen in mijn hersenen hebben aangebracht, had kortsluiting moeten veroorzaken.

Echo's van de nachtmerrie van afgelopen nacht galmen door mijn hoofd. *Ik kan nooit ontsnappen. Hij zal me altijd vinden...*

Nico! Zo heet hij. Hij is meer dan een warrige droom. Hij bestaat. Ik zie zijn vaalblauwe ogen voor me, ogen die het ene moment vriendelijk staan, het volgende kil. Hij weet wat dit allemaal betekent. Hij is een levend en tastbaar onderdeel van mijn verleden, dat op de een of andere manier in mijn huidige leven is teruggekeerd: als biologieleraar nog wel. Dat is nog eens iets anders dan... dan wat eigenlijk? De glibberige herinnering verdwijnt weer. Mijn vuisten ballen zich samen van frustratie. Ik zag hem helder voor me. Ik wist wie en wat hij was. En toen ineens was het weg.

Nico weet het. Maar moet ik het hem vragen? Wat hij ook was, wat hij nu ook is, één ding weet ik zeker: hij is gevaarlijk. Alleen al door aan hem te denken krimpt mijn maag ineen. Niet alleen van angst, ook van verlangen. Ik heb er alles voor over om dicht bij hem te zijn.

Hij zal me altijd vinden.

Er wordt op de deur geklopt. 'Kyla, ben je wakker? Je komt te laat op school.'

'Uw bolide, dames,' zegt Jazz, en hij maakt een buiging. Hij zet een van zijn voeten tegen de zijkant van de auto en rukt het portier open. Ik klim achterin, Amy voorin. Hoewel dit een dagelijks ritueel is, voelt het ineens onwerkelijk. De veiligheid lijkt verdwenen.

Ik staar uit het raam. Boerderijen. Stoppelige velden. Koeien en schapen turen voor zich uit terwijl ze ongestoord kauwen. In zekere zin zijn wij net als zij. Wij gaan braaf naar school toe, zonder degenen die dit allemaal voor ons hebben bedacht in twijfel te trekken.

‘Kyla? Hallo hallo, is er iemand thuis?’

Amy heeft zich naar me omgedraaid in haar stoel.

‘Sorry. Zei je iets?’

‘Ik vroeg of je het erg vindt als ik na school ga werken? Het gaat om vier dagen in de week, maandag tot en met donderdag. Mam weet niet zeker of je wel zoveel alleen kan zijn. Ze zei dat ik het er met jou over moest hebben.’

‘Het is geen probleem. Echt. Ik vind het niet erg. Wanneer begin je?’

‘Morgen,’ zegt ze, met schuldbewuste blik.

‘Je hebt al gezegd dat je het doet, hè?’ zeg ik.

‘Betrap!’ zegt Jazz. ‘Maar hoe moet dat dan met mij? Heb je dan nog wel tijd om leuke dingen te doen?’ Ze beginnen zogenaamd te kibbelen en gaan daar de rest van de rit mee door.

De ochtend trekt in een waas aan me voorbij. Ik scan mijn pas als ik de les inga, ga zitten, doe alsof ik luister. Ik probeer een oplettende, leergierige blik op te zetten, zodat niemand een reden heeft om op me te letten. Ik scan weer uit. Lunch, alleen. Ik word zoals altijd door de meeste leerlingen genegeerd, omdat ze zich liever niet met Gewisten inlaten. Ben was een uitzondering: iedereen vond hem

aardig. Voor mij gaat dat niet op. Helemaal nu hij verdwenen is.

Ben, waar ben je? Zijn glimlach, het warme, vertrouwde gevoel van zijn hand in de mijne. De tinteling in zijn ogen. Het voelt alsof er een mes in mijn hart wordt rondgedraaid, de pijn is zo hevig dat ik mijn armen om mezelf heen sla om hem in te kapselen.

Een deel van mij weet dat ik alles niet veel langer binnen kan houden. Het moet eruit.

Niet hier. Niet nu.

Dan komt de biologielees. Onderweg naar het lab word ik misselijk van de zenuwen. Wat als ik gek ben geworden en het toch niet Nico is? Bestaat hij überhaupt wel?

En als het hem wél is? Wat dan?

Ik durf pas te kijken als ik mijn ID-pasje bij de deur heb gescand, naar de achterste bank ben gelopen en ben gaan zitten. Ik wist niet of mijn voeten nog wel zouden kunnen bewegen als ik met mijn ogen het beeld zou zien dat mijn verbeelding steeds al opriep.

Daar is hij inderdaad: meneer Hatten, mijn biologieleeraar. Ik staar naar hem, maar dat geeft niet, dat doen alle meisjes. Het is niet alleen dat hij te jong en te knap is om leraar te zijn, er is nog iets met hem aan de hand. Het gaat niet alleen om die ogen, dat golvende blonde haar dat langer is dan je van een leraar zou verwachten, en zijn rijzige, afgetrainde gestalte. Er is meer. Het is iets in zijn houding. Kalm, maar klaar voor de aanval. Als een cheeta die haar prooi in de gaten houdt. Alles aan hem ademt gevaar.

Nico. Het is zeker Nico. Geen twijfel mogelijk. Zijn ogen, die onvergetelijke, vaalblauwe ogen met een iets donkerdere rand, glijden langs de leerlingen. Als ze bij de mijne komen, blijven ze hangen. Als ik terugkijk krijg ik een gevoel van herkenning, een bijna fysieke reactie die maakt dat ik honderd procent zeker ben. Als hij eindelijk wegkijkt is het alsof hij me loslaat uit een omhelzing.

Het is dus geen verbeelding. Daar, aan de andere kant van het lokaal, staat Nico. Fysiek. Eigenlijk wist ik het al, van meer en minder recente herinneringen die ik nauwkeurig naast elkaar heb geplaatst en bestudeerd. Maar tot ik hem zelf zag, met eigen ogen die verrijkt zijn met een nieuw soort begrip, was ik er niet helemaal van overtuigd.

Dan bedenk ik dat alle andere meisjes in mijn klas weliswaar naar hem staren, maar ik normaal niet – althans, minder.

Dus probeer ik me er tijdens de les van te weerhouden. Maar het is een verloren strijd. Zijn ogen richten zich regelmatig op de mijne. Zijn ze nieuwsgierig? In zijn blik zie ik zowel vermaak als interesse.

Wees voorzichtig. Laat hem pas weten dat er iets veranderd is als je zelf weet wat hij is en wat je wil. Ik kijk naar het schrift voor mijn neus. De pen die het blad over schiet en willekeurige blauwe krullen achterlaat. Frutsels in plaats van aantekeningen. Mijn hand beweegt vanzelf.

De pen. De hand... mijn linkerhand. Ik heb de pen zonder erbij na te denken in mijn linkerhand.

Maar ik ben rechts. Toch?

Ik moet rechts zijn!
Mijn adem blijft steken, ik word overspoeld door angst.
Ik begin te trillen.
Alles wordt zwart.

Ze steekt haar hand uit. Haar rechterhand. De tranen lopen over haar gezicht. 'Help me, alsjeblieft...'

Ze is zo jong. Een kind nog. Haar ogen staan zo bang en smekend dat ik alles zou doen om haar te helpen, maar ik kan niet bij haar komen. Ik doe mijn uiterste best, maar haar hand is niet waar ik denk dat hij is. Door een of ander optisch verschijnsel is ze steeds net een beetje meer naar rechts gedraaid, en is de hand steeds net te ver om te pakken.

'Help me alsjeblieft...'

'Geef me je andere hand!' zeg ik, maar ze schudt haar hoofd. Met grote ogen kijkt ze me aan. Ik herhaal mijn verzoek net zolang tot ze eindelijk haar linkerhand tevoorschijn haalt van waar ze hem eerst verstopt had: naast haar, aan mijn zicht onttrokken.

De vingers zijn bloederig en staan scheef. Ze zijn gebroken. Ik krijg een kortstondig visioen: een baksteen. Vingers die met een baksteen worden verbrijzeld.

Ik hap naar adem.

Die hand kan ik niet pakken, niet als hij zo is.

Ze laat haar armen zakken. Ze schudt haar hoofd en begint te vervagen. Ze wordt waziger en waziger tot ik door haar heen kan kijken, als door een mistvlaag.